

РЕАЛІЗАЦІЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ

Кравченко Марина,

студентка 4 курсу, групи 18-Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Стець О. М., д.ю.н.,

завідувач кафедри конституційного,
міжнародного та приватного права, доцент

У кожної людини в державі є права, обов'язки та свободи. Кожна країна гарантує захист прав та свобод людини.

Права людини – це свободи та можливості, що забезпечують існування людини в суспільстві.

Так у 1949 році була заснована Рада Європи – це міжнародна регіональна організація європейських держав, яка включає 47 держав-членів, 27 з яких є членами Європейського Союзу. Однією з основних завдань Ради Європи є захист прав й свобод людини. Рада Європи захищає права людини завдяки Конвенції, яка була підписана 4 листопада 1950 року десятьма державами в Римі.

Україна також входить до складу країн, які підписали конвенцію. Актом міжнародного визнання України як демократичної правової держави став вступ країни 9 листопада 1995 року до Ради Європи та ратифікація Верховною Радою Конвенції про захист прав людини й основоположних свобод та Протоколів до неї. Після набрання чинності Україна змінила законодавство, яке відповідало положенням, закріплених у Конвенції.

Конвенція та Протоколи до неї обіймають найважливіші аспекти, що до захисту прав та свобод людини, а саме: право на життя, заборона катування, заборона рабства і примусової праці, право на свободу та особисту недоторканність, право на справедливий суд, свобода зібрань та об'єднання, заборона дискримінації тощо.

Відповідальність щодо дотримання прав й свобод прописаних в Конвенції покладена на парламенти, уряди та суди в кожній країні.

Для здійснення контролю за дотриманням реалізації прав й свобод людини кожної країни-учасниці Європейської Конвенції був створений – Європейський суд з прав людини.

Особа може подати скаргу до Європейського суду, щодо порушення своїх прав та свобод на державу, яка визнала та стала учасником Конвенції, або дала згоду на розгляд окремих справ. Скарга подається після того, як людина використала всі можливості оскарження в державі, в іншому

випадку вона повинна довести, що засоби захисту, які були проголошені у рішеннях суддів країни є неефективними.

Під час розгляду скарги Європейський суд з прав людини керується нормами Конвенції та не розглядає скарги щодо приватних осіб. Рішення суду є обов'язковим для всіх країн-учасниць.

Але реалізація Європейської конвенції захисту прав людини здійснюється не тільки через Європейський суд з прав людини, а й в національних судах держав, які беруть до уваги практику судових рішень Європейського суду, законодавстві, яке ухвалено парламентом.

АФРИКАНСЬКА ХАРТІЯ ПРАВ ЛЮДИНИ І НАРОДІВ ЯК РЕГІОНАЛЬНИЙ СТАНДАРТ ПРАВ ЛЮДИНИ НА АФРИКАНСЬКОМУ КОНТИНЕНТІ

Назаренко Ярослава,

студентка 2 курсу, групи 18 - Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:

Стець О. М., д.ю.н.,

завідувач кафедри конституційного,
міжнародного та приватного права, доцент

Африканська хартія прав людини і народів — міжнародна регіональна конвенція, що стала основою для кодифікації прав людини і народів на африканському континенті. Прийнята в 1981 р. Асамблеєю глав держав і урядів Організації Африканської Єдності (ОАЄ) та набула чинності 1986 р. після її ратифікації державами-членами. Африканська хартія прав людини і народів іменується також Банжувською хартією (за місцем прийняття — м. Банжул, Гамбія). Містить широкий спектр як соціально-економічних, так і цивільних прав, а також ряд обов'язків людини.

Цілі Хартії полягають в запровадженні міжнародних стандартів прав людини з урахуванням специфіки розвитку цих прав в країнах Африки, закріпленні особливих прав народів як важливого інструменту гарантування прав людини. У Африканській хартії прав людини і народів 1981 року підкреслюється, що «свобода, рівність, справедливість і гідність є суттєвими цілями для досягнення законних прагнень африканських народів» і вони мають спрямовуватися на «викорінення усіх форм колоніалізму в Африці, координацію і посилення їх співробітництва, зосередження зусиль на досягненні кращого життя...».

Реалізація зазначених цілей має відбуватися через історичну традицію і цінності африканських цивілізацій. Висловлено переконання, що «пра-